

Ռափայել Պատկանյան

Թալանած գեղ

Ծուխը ամպի պես կելլեր դեպի վեր,
Տընտըղի նման բոցը կըքալեր .
Տուն, եկեղեցի, պարտեզ ու այգի
Անսիրտ, անհոգի մատնած են կրակի:

Հայերն հոտի պես սարսած կըվազեն,
Անցնող-դարձողեն օգնություն կուզեն .
Օգնությո՛ւն: Խեղճե՛ր: Կատղած օսմանլին
Չար մահ կըսպառնա զարհուրած հային:

Մայրը կականով կըփրնտրե աղջիկ,
Աղջրկան գերի տարավ չար տաճիկ,
Իր որդուն կուզե հայրը շըվարած,
Որդուն կըտեսնե խագուխի դըրած:

Հայի հավաքած մալը աղքատին
Հելալ փայ եղավ անկըշտում քյուրդին,
Խեղճը հուսահատ կ'աշե երկընքին,
Կըսպասե նըպաստ հրեշատակ գորքին:

Խաբուսի՛կ հույսեր . . . Դեռ շատ ու շատ դար
Պիտի խաբվիս, հա՛յ, ինչպես խաբվեցար:
Թե ինքըդ չանես քու գըլխու ճարը,

Ե՞րբ պիտի օգնե քեզի օտարը . . .

Խեղճ մարդ, մի անգամ մեռնելե վախցար,
Մինչ մահվան օրըդ հազար մահ տեսար
Հազար մեռնելըդ հազար ցավերով
Զավակիդ փոսը ձեռքովդ փորելով . . .

Դու միշտ եղբորդ անտերունչ թողիր,
Մատիդ ծայրովը նորան չօգնեցիր .
Գլուխն առավ խեղճը, գրնաց հեռացավ . . .
Հայաստան ձեռքեդ ամայի դարձավ:

Դու կարծեցիր թե՝ ոսկին մեծ բան է,
Ամեն մի ցավի, դարդի դարման է .
Ապա հե՞ր ոսկիդ քեզի չի օգնեց,
Կընկադ, գավակիդ մահն չի փրկեց . . .

Ա՛խ, հայե՛ր, հայե՛ր, թե որ ձեր ոսկին
Կիսով չափ գոհվեր հոգուտ հայ ազգին,
Առմիշտ կըդադրեր ձեր լացն ու կական
Ու դրախտ երկրավոր կըլլար Հայաստան:
